

Sessiz Bir ığlık

– Mehmet Fikret ÜNALAN (Kul Fikret) · 27 Aralık 2019

Sessiz bir çığlık benimki,
Memleket gibi sessiz.
Ruhumdaki fırtına
Ve köyümü kaplayan sis.
Güneşin doğuşunda,
Haykırmak istesem de.
İçimde bitmeyen o yeis.

Aslında her Güneş doğuşu,
Yeni umutlara gebe olmalı.
Gülünce güller açmalı.
Yüreğine dokunmalı sevgilinin,
Dokunmalı ki,
Şu üç günlük dünyada,
Payidar kalmalı.

Dirseklerimi her masaya koyduğumda,
Çürüyene kadar,
Düşünürüm.
Ne bir veda busesi,
Ne de ayrılık vesvesesi var içimde,
Ama sevgime değer katmak için,
Düşünürüm işte.

Madem ki sevda bir umut,
Kaldırırım gökyüzünden sisi.
Derim;
Gereksiz bir yeis yanisi.
Hiç utanmam gözyaşı dökmekten,
Çocuklar gibi ağlarım,
Çocuklar gibi gülerim.

Kimse duymasa da sesimi;
Hücremde haykırdığım zamanlar oldu.
Gençliğim ağlarken,

Çocukluğum güldü.
Eli coplu adamlar da güldü elbette,
Ama eminim onlar da ağladı,
Bir şafak vakti.

Uzak çağrışımlarla,
Rüzgarın yönünü değiştiremeyiz.
Eser alabildiğince,
Kendi bildiğince.
"Ölümü defalarca tek başına yaşadıysak,
İki kişilik aşka sığınmalı."
Gerisi taktir-i ilahi.

Yalvarmak, yakarmak nafîle.
Tanrı'dan başkasına.
Maviye çalacaksa gözümüz,
İştahlıdır özümüz.
Bir büyük oyunun içinde,
Aldığımız insanlık rolü.
Gereğince oynamalı her anı.

Almasa da insanın aklı,
Gitti gider dediklerinde,
Hoş bir seda bırakmalı.
Ne korku,
Ne keder,
Ölümden beter.
Yaşadıkça anlıyor adem oğlu.

İçim ürperiyor.
Ürperdikçe yazıyorum.
İliğime kadar işliyor her hece.
Yazmadığım an yok,
Ne bir gündüz ne bir gece.
Selamsız insanlara da yazıyorum
Bir selam için.

Şimdi susma vakti yine,
Yine sessiz çığlıklar kalemin ucunda.

Anlayan, anladı.
Anlamayana sözüm yok.
Selam Güneşten,
Selam maviliklerden.
Selam kalemin ucundan.

Mehmet Fikret ÜNALAN
26 Aralık 2019 Saat 03.35
Güzelçamlı/Kuşadası